

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Nekoliko premišljevanj.

Vrata državnega zbora se odpirajo, zato je primerno, povedati káko, ki ni povsod znana.

Znano je, da imajo Slovenci že več desetletij zedinjeno Slovenijo na svojem programu. Na podstavi te točke so se oni imenovali z drugimi Slovani vred federaliste. V tej besedi pa tiči več, nego Slovenci zahtevajo dejanski, in vsled tega so jim po krivici očitali, da spadajo v jedno in isto vrsto federalistov.

Pravo ime so si prideli najprej po domačih novinah, potem ko je odličen Slovan načrtal jednoten program za vse avstrijske narode na podstavi nacionalne avtonomije. Iz tega načrta je razvidno, da so bili Slovenci že od nekdanj narodni avtonomisti, in da jim pristaje tudi zdaj to jedino primerno in pravo ime. Takó se v resnici zdaj tudi imenujejo.

Tega programa narodnih avtonomistov se držé dosledno tudi avstrijski, torej ne samo gališki Rusi. Gališki Rusi so bili za Bacha že takó srečni, da so že uživali narodno avtonomijo; ali Poljaki, z Goluchovskim na čelu, so skrbeli zato, da neso samo gališki Rusi zgubili narodne avtonomije, temveč tudi zato, da se je sploh pokopala taka, za avstrijske narode in za skupno našo državo, jedino pravična osnova.

To spoznavajo vedno bolj vsi oni narodi, ki se tlačeni od drugih narodnostij. Spoznavanje pa se ne vrši samo na tihem, ampak bolj in bolj očitno.

Samo po sebi se umeje, da se hočejo ne madžarske narodnosti ohraniti in rešiti na podstavi narodne avtonomije. Po njej hrepené erdeljski Nemci, Rumunci in na prvem mestu Slovaki. O Srbih na Ogerskem je itak, znano, da se držé trdno svoje cerkvene samouprave, ki pomenja še več nego samo narodna avtonomija. Kajti s pomočjo cerkvene avtonomije skrbi narod ne samo za to, da se vlada ne utika čez mero v cerkvene zadeve, temveč varuje ž njo tudi narodno šolo in v obče narodnost.

Pa tudi Čehi na Moravskem in Šlezkem se že odločno in v vedno večih skupinah oglašajo za narodno samoupravo. V obče je že v čeških pokrajinah več novin z velikim uplivom, ki kar naravnost terjajo narodno samoupravo.

Samo v češkem kraljestvu še poudarjajo ali deželno avtonomijo ali pa zgodovinsko državno pravo, vendar pa takó, da je videti, da se tudi tu ne ustavljajo narodni samoupravci.

Mej Slovani so jedini Poljaki, ki se držé strogo deželne samouprave, to pa zaradi ruskih sodeležanov, kateri so zaradi tega popolnem v oblasti Poljakov.

Mej Nemci pa je vse takó, da ni razvideti, ali bi se oni odločili za narodno samoupravo. Še konservativci so Slovanom samo toliko pravični, da bi se jim ne delale dozdanje prevelike krivice; ali ti konservativci ljubijo svojo deželno samoupravo in ljubijo tudi prvenstvo nemškega naroda v Avstriji. Prave jednakopravnosti v zmislu narodne samouprave tudi oni ne privoščijo Slovanom.

O levičarskih ali liberalnih in nacionalnih Nemcih pa v tem pogledu še govoriti ni. Oni hočejo jedino to, da bi se češko kraljestvo razkrojilo na dva kosa, in sicer ne po skupnosti teh kosov, ampak po okrajih. V drugih deželah nečejo nič slišati niti v zmislu skupljenja po okrajih. O Moravskem in Šlezkem, kjer gospodujejo Nemci, poslednji še nikdar neso izpregovorili, da bi e tudi v teh deželah Slovani ločili od Nemcev po okrajih. Jednako molčijo o vseh pokrajinah slovanskih.

Kar je najvažnejše, je pa to. Doslej neso niti jedne nemškoliberalne in nemškonacionalne novine, ki izhajajo v Avstriji, omenile knjižice, v kateri se razpravlja program narodne samouprave. Ta knjižica je pisana nemški, in je prišla celo državnikom prve vrste v roke in celó v najvišje kroge; knjižica je znana povsod v obeh polovicah našega cesarstva. A noben nemški list je ni razpravljal. Dalje. Ko so dobile nemške novine zunaj našega cesarstva s to knjižico, isti program so jednako popolnoma molčale. Molčali so nemškoliberalni, nacionalni in konservativni pruski, bavorski in v obče listi, izhajajoči v Velikonemčiji.

Jedino „Grenzboten“, ki dovolj mirno in objektivno razpravlja tudi avstrijsko politiko, je priobčil v skupnem pregledu državnozbornih strank na Dunaji tudi v kratko označenje istega program za narodne avtonomiste avstrijske. Ali ni bilo slišati, da bi se kdo oglašil še dalje bodisi v imenovanem tedniku, bodisi v kakem drugem listu Velikonemčije.

Gledé na „Grenzboten“ je omeniti, da ga imenujejo nemški koledarji naravnost kot Bis marckov organ, zaradi tega je pomenljivo tudi to, da dotični list ne pobija avstrijskega dualizma. Kolikor je razvidno iz velikonemških listov, se pruskonemški politiki ne zdi še primerno, pobijati dualizma, čeravno bi jednotna Avstrija več pomagala zavezni Nemčiji, nego razkosana na dve polovici. Za Madžare torej ni še čas; ta še le pride, morda, ko napravijo Madžari poleg dosedanjih še jedno milijardo gold. državnega dolga!

Pa, da se vrnemo v Avstrijo, so molčali avstrijski nemški listi o programu narodne samouprave tudi tedaj, ko se je pospel kak nemški narodnjak do spoznanja, da bi taka osnova v zmislu narodne samouprave ugajala tudi Nemcem. V tem listu je bilo omenjeno ob svojem času, da se je bil unel prof. Knoll in tudi neki nemški list na Češkem za narodno samoupravo ali podobno osnovo. Te izjave so popolnoma zamolčali, dasi so druge izjave iz istih virov ponatiskavali.

Ko je letos v državnem zboru naš pogumni poslanec dr. Gregorec prvi in prvokrat oglašil se za narodno samoupravo, so začeli nemški listi razsajati, stvar zasukavati in pretiravati ter Slovence po stari navadi — smešiti. Še le čez dolgo časa potem so jedino „Politische Fragmente“ odobravalé izjavljen program, in ga priporočale za vse narode.

Nihče ni o tem spregovoril mej Nemci, in od istega časa je mej poslednjimi tihó vse, kakor bi programa o narodni samoupravi še bilo ne.

Slovanski poslanci vseh strank poznajo ta program; poznajo ga pa tudi Herbst, Chlumecky in Schönerer in še drugi načelniki in voditelji.

Zakaj vse molči? Zakaj se oglašajo pa ob izjavah drugih programov ali načel?

Dà, da, še nikdar ni bile takó dosledne tihote na nemški strani, kakor gledé na program narodne samouprave! Ali vedo Slovani, seosebno pa slovanski poslanci, kedaj nasprotniki molé o kakem načelu, o kaki težnji? Ali se spominjajo, kakih načel se ob takih prilikah drži nemško-židovsko novinarstvo?

Molk, molk in zopet molk je glavna bramba tedaj, kedar ni možno napraviti — poštenega ugo-

LISTEK.

Andrej baron Čehovin,
slavni junak slovenski.

Spisal Janko Leban.

II.

S čim se je vojak Čehovin proslavil?

Ko se je to godilo, bil je Andrej Čehovin v 21. letu svoje dobe. Tedaj je prišel kot podkanonik k takratnemu 4. artilerijskemu polku ali regimentu. Tu se je prav lepo vedel in pridno se učil v regimentni šoli. Neki braniški veteran je pravil, da, ko je on l. 1836. prišel v šolo k 4. regimentu kanonirjev, visele so še na stenah table, zrisane po Andreju Čehovinu, in da so oficirji Čehovina priporočali drugim v posnemo. Vsled pridnosti so prestavili Čehovina l. 1835. k slavnoznanemu bombardirskemu voju (Bombardiercorps). Avstrijski bombardisti so uživali v prvi polovici našega stoletja veliko čast, kajti bili so najizvrstnejši vojaki, katere so uporabljali radi tam, kjer je bilo treba velike spretnosti. Pri bombardirskem voju je Čehovin postal po šestletnem

službovanji topovnik (feuerwerker); junija meseca 1847. l. pa nadtopovnik (oberfeuerwerker). Kakor mi piše njegov nečak, učil se je Andrej Čehovin v bombardirski šoli na Dunaji, baje kacih 7 let, in bilo ga je treba z novci podpirati, tako da se je oče Andrejev že jezil, kaj neki mu sin tako dolgo študira, ko je vendar bil že prej toliko let po šolah. Ko je Andrej Čehovin doslužil takrat predpisana vojaška leta, želel je njegov oče, da naj izstopi. Ker je izučen, lahko dobi kje civilno službo. A naš „Drejček“ ni hotel zapustiti vojaščine. Rekel je, dokler je mir, nema dosta dela; ako pa pride do vojne, ima upanje, da postane oficir.

Čehovinova želja, da bi prišlo do vojne, spolnila se je 1848. l., ko je namreč nastal upor v Lombardiji.

Pričetkom italijanske vojne, l. 1848. je bil Čehovin nadtopovnik in drugi poveljnik konjiške baterije št. 2. v brigadi kn. za Miroslava Lichteustein skega. Dne 29. maja je prednja straža naše armade našla sovražnika pri Montanari, stoječega v ugodnem položaji. Čehovin plane nad njega z dvema havbicama ter prične na toskansko topovje, ki je bilo razpostavljeno, na mantovske cesti, strašno streljati,

A tudi sovražnik ga je pozdravljajal s svinčenkami, ki so padale goste kakor dež. Čehovina je varovala božja roka. Le granatna treska ga je malo ranila, kar pa ni oviralo, da je hrabro svoje delo srečno nadaljeval, takó celó, da je sovražno topovje kmalu moralo umolkneti. Kmalu potem se prikažejo na levi strani ceste trije sovražni kanoni, na katere pa prične slovenski junak s tako silo streljati, da niti do ognja niso prišli. Zinešnjava v nasprotnem taboru je bila velika. In tako so je zgodilo, da je poleg kanonov, voz obloženih se strelnim prahom, mnogo konj, orožja in sovražnikov prišlo v naše roke. Vsled tega čina je dobil slovenski naš junak veliko sreberno svetinjo za dokazana hrabrost.

Žalibog je bila v tistem času še navada, da so v naši armadi v oficirje bili poviševani le vojski zlahtnega staa: baroni in grofi. In, ker je bil vrli naš junak le kmetski sin, ostal je v kljub dokazanej svoje vojaški spretnosti in hrabrosti le to, kar je bil, namreč — nadtopovnik . . .

Še kot tak našel je Čehovin priliko, s polovico baterije v dan 25. julija 1848. l. zopet meriti se s sovražnikom, in to pri Sommacompagni. Naša

vora. To v pouk onim, ki doslej molče tudi na naši in v obče slovaški strani. Nadejamo se, utegne ravno letos napraviti naš program nekaj stisk tudi v državnem zboru. Sila kola lomi, in sila morda pouči, kar je samo po sebi umevno. Yporej.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 10. oktobra.

Nemški listi sodijo, da je naučno ministertvo odpustilo štiri nemške profesorje umeteljno-obrtne šole v Pragi, da bi potolažilo Čehe, ker je odpravilo več čeških srednjih učilišč. Liberalni časniki se jezé, da se profesorjev ni vsaj pol leta poprej opomnilo, da je bodo opustili, ako se ne naučé češčine. Nadejamo se, da se češki poslanci vsled te malenkosti ne bodo dali zapeljati, temveč bodo energično postopali proti naučnemu ministertvu zaradi odpravljenja srednjih šol. Z odpuščanjem štirih nemških profesorjev se ni poravnala krivica, ki se je storila češkemu narodu.

Vnanje države.

Včeraj so bile volitve v **Bolgariji**. Kak je izid, še nemamo poročil. Najbrž je dobila vladna stranka precejšnjo večino, ker je bil velikansk pritisk. Ministri sami so agitovali. Ministerski predsednik Stambulov je pohodil okraje Kóstendil, Dubnica in Radomir, koder ima vlada največ nasprotnikov, in agitoval za vladne pristaše. Naučni minister je agitoval po vzhodnih okrajih severne Bolgarije, kjer ga poznajo še od prej, ko je učiteljeval. Po Vzhodni Rumeliji je pa agitoval Caharija Stojanov. Opozicija pa prav do poslednjega časa ni dosti agitovala, tako, da se je sploh mislilo, da se ne udeleži volitve. Narod sam se je pa že vsega naveličal in se sploh za volilno gibanje ni dosti brigal. Zategadel je udeležitev pri volitvah bila v mnogih krajih najbrž jako slaba. V več krajih se najbrž volitve še vršile neso, ker je došlo premalo volilcev. Po bolgarski ustavi se razpišeta namreč dva volilna dneva. Prvi volilni dan mora priti neko določeno število volilcev, drugače se volitev ne vrši, drugi volilni dan se pa nič ne ozira na število došlih volilcev. Kjer se včeraj volitve neso zvršile, bo do volitve v nedeljo. Popolni rezultat bomo torej zvedeli še le drugi teden.

Srbski kralj bode imenoval večinoma liberalce za skupščinarje, ker imajo baš liberalci več v državnih stvareh izurjenih mož, nego radikalci. Sicer pa kralj tudi ne mara, da bi radikalci dobili v zbornici večino, ker je mej njimi mnogo monarhiji sovražnih elementov. Imenoval bode pa tudi nekaj naprednjakov, da ta stranka ne bode brez vsacega zastopnika v skupščini. Pri imenovanju skupščinarjev se bode bolj oziralo na sposobnosti, nego politično mišljenje.

Peterburški dopisnik „Soleil“ sviri **Francoze**, da naj nikar ne mislijo, da bi jim **Rusija** pomagala, ko bi se zamotali v vojno z Nemčijo. Dopisnik pravi, da je iz zanesljivih virov poizvedel, kako mnenje vlada v ruskih vladnih krogih ter more zagotoviti, da bodo Francozi osamljeni, če se zamotajo v vojno. Oficijalna Rusija bode simpatizovala z Nemčijo, ko bi bili tudi Francozi tepeni. — Da pa ruski dvorni krogi vendar simpatizujejo s Francijo, kaže napitnica ruskega velicega kneza pri banketu na ladiji „Urugvaj“, predno je dospela v Dünkirchen. Napil je namreč Franciji in se izjavil, da vsa njegova rodbina simpatizuje s Francijo. Sedaj še sicer ni mogoča alijanca mej Rusijo in Francijo ali vse zavire bodo kmalu odstranjene. Francija naj se dobro pripravi za boj. Kadar bode začela boj z Nemci, bode on z mnogimi svojimi rojaki ustopil v francosko vojsko. Ta napitnica, ki je

nekak odgovor na Crispijev pohod v Kissingenu, je močno ostrašila Nemce. Tolažijo se še s tem, da car drugače misli, nego veliki knez.

Kakor se kaže, hočejo po vseh evropskih državah s povišanjem šolnine ovirati ustov v srednje šole. Tudi na **Francoskem** je naučno ministertvo povišalo šolnino na državnih srednjih šolah. Razni republikanski listi pa obsojajo to naredbo, ker bode koristila le konfesionalnim šolam. Radikalni posanci bodo zaradi tega se odločno postavili v zbornici proti naučnemu ministru. Baš ta stvar utegne še omajati stališče vladi.

Če tudi skoro vsi **angleški** listi odobravajo zvezo mej Avstrijo, Nemčijo in Italijo, vendar mnogi neso za to, da bi se tej zvezi pridružila tudi Anglija. Jeden najveljavnejših Londonskih listov, „Daily Telegraph“, misli, da Anglija ne more pristopiti tej zvezi, kajti njene koristi se ne ujemajo vselej s koristmi Avstrije, Nemčije in Italije. Omenjene države nemajo skovo nič kolonij in le malo prekmorske trgovine. Njihovi interesi so v omejenem krogu, Anglija pa ima povsod interese. Ko bi pristopila tej zvezi, bi se zamerila Rusiji in Franciji. Zaveznice bi jej pa ne mogle nič pomagati, če jo Rusi napadejo v Afganistanu, ali pa bi Francija jela zasledovati angleške ladije po oddaljenih morjih. Anglija se mora sama braniti in tedaj sme začeti vojno samo tedaj, če gre za njene koristi. Z Rusijo ne bode začela boja, če se cesar in car prepirata zaradi Bolgarije, ravno tako tudi ne s Francozi, če bi silili čez Reno. Anglija ni kontinentalna sila in mora svojo vojno in mornarico varovati za lastne zadeve. Če bodo vlasti začele veliko vojno, bode Anglija mirno gledala in opazovala. In baš zaradi tega se bode ohranil mir. Francozi si bodo mislili, če zmagamo ali ne, dobiček bodo imeli pa vendar le Angleži. Rusija se tudi ne bode hotela zamotati v vojno, ki bi dolgo trajala, če kdaj misli z Anglijo začeti vojno v Aziji. — Ta list je tedaj jasno pokazal kramarsko angleško politiko. Bolgarske zmotnjave je prav za prav zakrivila Anglija, ko bi pa zaradi njih nastala vojna, hoče pa le mirno gledati kako bi se mogla sama kaj okoristiti. Res, da „Daily Telegraph“ piše, da bode Anglija moralčno podpirala srednje-evropsko zvezo, toda s simpatijami in moralčno podporo ni nikomur pomagano.

Sedaj vzbuja precejšnjo pozornost **marokansko** vprašanje. Cela stvar je pa zagrnjena v neko tmino. Španjska je zbrala vojakov, da jih lahko pošlje v Maroko, Francija jih pa že tudi zbira na marokanskej meji. Mej Italijo in Španijo so pa dogovarjenja o tej stvari. Anglija je pa nekda predlagala, da bi nekatere vlasti poslale ladije na marokansko obrežje za svojih državljanov varstvo. Kakor se sluti, pripravljajo se neki notranji boji v Maroku, katerih bi se rade okoristile razne evropske vlasti, da bi polagoma dobila ta ali ona protektorat v tej deželi. Sultan je mrtev, kakor se zatrjuje, otrovali so ga njegovi nasprotniki. Morda kaka evropska država ščuje Marokance k mejsebojnemu preprirom, da bi ribarila v kalnem.

Dopisi.

Od sv. Križa na Kozjaku 8. oktobra [Izv. dop.] Razsvetliti ti hočem, dragi čitatelj „Sl. Naroda“, malo razmere na Kozjaku in Plači mejaši slovenske zemlje. Pač gotovo sam ne pričakuješ iz tega pozabljenega kota posebno veselih vestij. Narekuje mi te vrstice jedina žalost in sočutje do moje domovine in navesti hočem le nekaj pabrkov, saj vsega povedati niti ne morem, niti ne smem. — Lepi zeleni hribi vedno bolj propadajo, in propali bodo, ako se razmere ne poboljšajo, propali ne samo narodno in pravno, ampak tudi gospodarstveno. Število samostalnih kmetov se od dne do dne manjša,

navadna oznanila pri cerkvi govore le o rubežnih in po sicer rodovitni gorenjepsniški dolini in po cellem jugoiztočnem obrežji Kozjaka sešel bi lahko na prste vse samostalne kmete. Posestva nemajo nobene veljave in za par stotakov pokupijo navadni upniki in tudi kupci, Mariborska hranilnica in Mariborski oderuhi, najlepša zemljišča. Sem ter tja se še preseli kak „kulturträger“ neizkaljene krvi iz Pragermanije, da se potem tukaj šopiri in zatira prepohlevne domačine. Da se pri tem gospodarstvo ne more posebno razcvitati, je razumevno, posebno, ako se pomisli, da ubogi kmet iz nevednosti in nevolje v zadnjem trenutku svojega gospodarjenja uniči vse, kar se le da. Najbolj trpe pri tem lepi gozdi. Prigodilo se je že, da je kmet zadnje stebelce svojega gozda posekal in prodal, potem pa posestvo zapustil. Tudi inace se z gozdi jako samovlastno postopa, tako, da tam, kjer so bili pred 15 leti še lepi lesi, zdaj štrle le gole skaline. Vlada pa, ne da bi z primernimi postavami zajezila pogin kmetijskega stanu, še niti tega brezpametnega gospodarjenja s gozdi ne zabranjuje. Mnogo je o tem kriva slovenska brezbriznost. Agentje nemško-židovskih tvrdek in društev tukaj kar mrgolé in neizkušeni kmetje padajo v mreže znanim oderuhom. Tukaj bi trebalo slovenskih zavodov, tukaj toli poudarjanega središča slovenskega, Ljubljane, ki pa to središče niti na knjigotržnem polji ni, tem manje pa na gospodarstvenem. Naši kraji morajo si dobiti vse blago od nemških tvrdek in iskati pomoči pri nemških denarnih in zavarovalnih zavodih, tako, da so nam Frankobrod, Norimberg, Dunaj itd. bolj znani, nego Ljubljana ali Praga. Kmet sam, skoro brez vsakega pouka ne zna se upirati tujemu nasilju in potegovati se za svoje pravice.

Ta nevednost pa gre na rovaš našemu slabemu šolstvu. Navadno imamo le jednorazrednice in v teh je po 120 in še več učencev strpanih na prostor, ki bi komaj 40 otrokom zadostoval. Prvi in najvažniši predmet v teh šolskih ironijah, (saj šole to niso) je jedinozveličalna nemščina; slovenščina in realni predmeti so pastрке. V Lučanah, kjer so dobre tri četrti ljudstva trdo slovenske, ne sliši se v šoli celo leto slovenske besedice. Pravila mi je kmetica, katera pošilja svojo deco tja, da je učiteljica 4. razreda, kateri je v njenem deviškem srčeci slovenščina največi gnus celega sveta, vprašala svoje učence, koliko je Slovencev mej njimi. In glejte nedolžne otročiče. Ustali so vsi, razen par uboščekov. Sploh so o Lučanah marsikaj zanimivega sliši. Tamonjni nadučitelj, ki je pri nekem pogrebu pel: „to tele zdaj pokopljemo“, upiral se je z vso močjo, ko mu je nek sosedni učitelj poslal otroka s slovensko odpustnico. Čudno se je pri tem zvijalo okr. glavarstvo mariborsko, pri katerem se je imenovani pragerman pritoževal zoper svojega bezobraznega kolego. Ker se slovenske odpustnice vendar ni upalo zabraniti, torej je odločilo, dass dieses Vorgehen schon deshalb incorrect ist, weil es von der Schulleitung und nicht vom Ortsschulrathe ausgegangen ist“. . . Kaj pomeni ta schon? Nam bi na istem mestu vsekako nur bolj ugajalo. Ali tako se pri nas namiguje. V kakem položaji je potem narodno učiteljstvo, lahko se pomisli, posebno tisto, ki je pod Arvelžkim okrajnim glavarstvom. Tam nadzoruje se

brigada je bila trkrat v veliki stiski; kajti sovražnikov je bilo mnogo več od naših. Vkljub temu spusti se Čehovin na sovražnika. Bil je od njega le v taki daljini, v kateri je navadno strelja s kartečami. Sovražniki so imeli dvakrat toliko topov, in tudi iz pušek so streljali prodirajoči Lahi. A Čehovin ni izgubil poguma in streljal je na sovražnika tako čvrsto in uspešno, da ga je pognal v beg. Omeniti mi je, da je pri tej priliki častno smrt storil poveljnik avstrijske baterije, stotnik Pauer. Vsled tega se je lotila naših vojakov velika poparjenost. A naš Čehovin si vé pomagati. V osodopolnem trenutku se dvigne na Pauerjevega konja, naudušuje vojake k hrabrosti ter sam prevzame poveljstvo namesto padšega stotnika. A ker je bilo pri topovji pálo mnogo topničarjev, deloma usmrtenih, deloma teško ranjenih, pravijo, da je Čehovin sam letal k topovom ter nekaj časa opravil službo priprostega topničarja, dokler neso bili sovražniki v beg pognani. Vsled tega mu je bila podeljena velika zlata svetinja za hrabrost, katero mu pripel maršal v taboru Gazzoldoskem.

Drugi dan se je brigada bližala mestu Volta. Stotnik generalnega štaba John, naznani, da se bliža velika truma sovražnikov. Čehovin pošlje takoj dva

topa naprej s prednjo stražo, katera je imela zašesti ustje tamošnje ceste; sam pa je s štirimi topovi šel za njo. S temi topovi se je postavil na grič na levi strani ceste tako dobro, da mu sovražnik ni mogel kaj, čeravno je imel trikrat toliko topov. S tega mesta je Čehovin streljal na Lahe, ki so v drugič dalje silili, tako čvrsto, da so vselej bili nazaj vrženi ter so vsakokrat izgubili dosti vojakov. Ko se je naredila noč, zberejo se vendar sovražne trupe pod gričem, potisnejo nazaj tanko razpostavljeno vrsto lovcev 9. bataljona, in tedaj je bila baterija naša v nevarnosti. Vender pozdravi (baterija naša) sovražnika še s kartečo ter se potem odmakne. Drugi dan, t. j. 27. julija, pa so naši sijajno zmagali sovražnika. Bežečega sovražnika (so Avstrijci pregnali do Cremone. Sardinski viši general je baje takrat rekel: „Nikoli nisem videl svojih vojakov takó poparjenih. Vojaki bi bili pretrpeli radi celo smrt, le biti se niso hoteli več.“

Nadtopovniku Čehovinu tudi takrat ni usoda odtegnila zaslužnega plačila: povišan je bil v lajtenantanta in pravega baterijskega poveljnika.

Ko se je l. 1849 zopet unela vojna na Luškem, skazal se je Čehovin še vrlejšega junaka. Že pri Mortari se je nosil 21. marcija prav ju-

naški. Takrat je bil s svojo baterijo prideljen brigadi generalnega majorja grofa Kolovrata. Ko se je bitka začela, ogledal si je Čehovin kraj blizu do tja, kjer je stal sovražnik. Po mnogih zaprekah postavil je polovico baterije na levo stran ceste na visočino, 900 korakov pred sovražnimi topovi ter jel na Lahe streljati. Svoje topove je bil srečno spravil za nasip, da mu sovražnik ni mogel kaj, čeprav je imel mnogo več topov. Čehovin pa je streljal na Lahe tako silno, da so imeli velike izgube in so morali najprej svojo lego spremeniti potem se pa popolnem umakniti.

Ko so potem naši vojaki pešci naskočili in je sovražnik z nova jel na naskakajoče naše vojake streljati s topovi, pritekkel je Čehovin s svojo polovico baterije na pomoč ter v daljavi, v kateri se strelja s kartečami, jel je tako mogočno pokati na sovražnika, da so laški topovi morali umolkneti. Vrh tega je nastala vsled Čehovinovega streljanja v nasprotnem taboru velika zmešnjava. Naši so naskok brez velikega upora lahko izvršili ter vzeli so Lahom pet topov, več voz, mnogo orožja ter zajeli 1600 ujetnikov.

(Dalje prih.)

ve da trd Nemeec ubogo slovensko deco, ker je pa ne razume, deli brce najizvrstnijim učiteljskim močem, češ. „zu wenig deutsch.“ Pri takih šolskih razmerah se tudi doseže, da ljudje, ki so šest let marljivo obiskovali šolo, ne znajo svojega imena podpisati, niti molitvene knjige brati. Jaz sam poznam dokaj takih ljudi. Ljudstvo zgubi pri takih razmerah tudi vse zanimanje za šolo in pouk.

Niti duhovščina tukaj ne stori in tudi ne zmore veliko. Pri nas so še duhovniki, ki mislé samo po tisti „staroslovenščini“, s katero se celo nekateri Mariborski zagrizenci radi ponašajo, svoje vernike spraviti v nebesa. Narečje, katero je po nemškem uplivu in po slabi šoli že itak dosti popačeno, pokvari se še posebno v cerkvi. Propovedi, navadno jedina duševna hrana ljudstvu, neso samo v narečji teh krajev, mesto v pravilni slovenščini, ampak propovednik uplete še tudi vse napake svojega prirojenega narečja in vse germanizme, katerih se nasesa čitajoč jedino le nemške knjige in časopise, kajti slovenščina je še premalo „nobel“. Tudi duhovniki navadno izročé vsako pisano besedico svojim župljanom v jedino zveličavni nemščini. Prigodilo se mi je lani, da me je kmetica prosila, naj bi ji povedal, kako pismo je dobila v župnem dvoru, ko je nekaj plačala, kajti ni ga poznala, bilo je nemško. Največ je v tem tudi krivo, da je več slovenskih žup pod sekovsko vladikovino. V Gomilici, kjer je še tretjina ljudstva slovenska, ne sliši se nikdar slovenska beseda v cerkvi.

Jako mnogo gre pri nas uradom na rovaš. Vsa pisma, bodi si od koderkoli, pisana so nemški. Pismodobitniki obračajo se s temi pismi do kakega starega vojaka, ki zna malo nemški kleti, da jim pisma razlaga. Siromaček seveda sam pisma ne razumi in tako je navadno vsaka druga ali vsaj tretja beseda v prevodu tudi nemška in se na ta način udomači. Čudno je tudi kako se, celo slovenski razumniki, ki še pri kupici vina radi poudarjajo svojo narodno naudušenje, upirajo slovenskemu uradovanju. Niti pri slovenskih odvetnikih, beležnikih in drugih uradnikih ni dobiti slovenskega pisma, ako se to izrecno ne zahteva, in vender bi bilo vsaj od njih pričakovati, da pišo stranki v tistem jeziku, v katerem je stranka za to naprosi. Nek uradnik, kateri se je že v pričo mene ponašal s svojo narodnostjo in ki jedino slovenski krub je, napisal je letos stranki, ki jedino le slovenski govori, nemško pobotnico; ko ga pa stranka, priprosta kmetica, vpraša, zakaj jej ni dal slovenske pobotnice, izgovarjal se je s tem, da ni vedel, da ona to tako imeti hoče. Ravno po uradih in po nemško-židovskih trgovcih se jezik ljudstvu najbolj pači. Tako so tehnični izrazi uradni in trgovinsko-obrtnijski pri nas skoro brez izjemno nemški. Lasje se človeku ježe in srce mu žalosti poka, kadar sliši pri nas kako javnosti namenjeno pismo ljudstvu prevajati. Naj sledi tukaj izvadek iz oznanila, katero sem slišal lani razglasiti: „Od becirkschauptmanshofti v Marburgi se vam na znanje da, da morajo vsi erzaczerezervisti in urlaulauberji tretjega klasa z levega ufera Drave, ochtega oktobra v landverkosarni v Marburgi k kontrolversamlungi priti i. t. d.“ — Ko sem to slišal, nesem vedel, koga bi bolj obžaloval, ali razglasovalca, ali uboge poslušalce.

Tudi mravnost mej narodom zmirom bolj peša. Ako se je kako ubože v šoli v kljub vsem neugodnim razmeram vender naučil par črk pisati, porabi to šestokrat v to, da piše psovalna pisma možem, ki so vse svoje moči posvetili ljudski blaginji. Od pamtveka se poprej na Kozjaku ni znalo za kak uboj ali kak drugi zločin; kajti ljudstvo je jako miroljubivo. Zdaj pa se je v 6 mesecih prigodil jeden umor in jeden uboj, in nasilstva se množe. Pa kako tudi tukaj naše oblastnije za mravnost skrbe? Pri sv. Križi je v jednorazrednici nekaj čez 120 učencev, število, kateremu bi zadostovala jedino le najizvrstniša učiteljska moč. Deželni šolski svet pa nam navadno le kaznjence uriva. Tako je tudi bivši učitelj bil zopet po kaznilni poti premeščen in ravno radi tega, ker se niti tukaj mravno ni poboljšal, pričakovali smo, da dobimo vender jedinkrat dobrega učitelja, ki bo občanom v vzgled ne pa v pohujšanje. Res se oglasi vrla moč in krajni šolski svet jo priporoči; ali človek obrača, Bog obrne. Deželni šolski svet nam hoče uriniti zopet kaznjence, kateremu — sinu slovenskih roditeljev — njegovo ime Flicker ni bilo dosti nemško, tako da se je dal v pragermanskega Schulmanna preliti.

Pri vsem tem pa ni niti upanja, da se bodo

razmere skoro poboljšale. Razen nemških zavovalnic in hranilnic, nemškega Schulferajna in Mariborskih oderuhov se za te lepe hribe nikdo ne briga. Od nemške meje čez Plač in od Maribora razprostira se dalje in dalje nemška požrešna roka, podiarmlja narod najprej v gospodarskem in potem tudi v narodnem oziru. „Schulverein“ marljivo prednjači ali pa varno sledi, da si je nekaterim srenjam že jako nadležen postal, in neka občina v Gomilici, kateri se je na vrat obesil, bi se ga že zopet rada znebila. Kaj pa se v tem oziru od naše strani stori? Nič. Letos so nekateri rodoljubi pri sv. Križi brez vsake podpore od zunaj osnovali kmetško bralno društvo, da bi poučevalo zanemarijeno ljudstvo, pa ne vem ali se bo moglo vzdržati v tako neugodnih razmerah. Tu bi bila potrebna vsaj moralna podpora Mariborskih rodoljubov. Pa ko jih ni, vsaj na Kozjaku še ne vemo za nje. Pri sv. Urbanu in pri sv. Duhu so spominske knjige za izletnike, pa slovenska črka je v njih res bela vrana. Tukaj bi bilo dosta hvaležnega polja za društvo sv. Cirila in Metoda, tukaj v obilji zanimivega gradiva za naše politike. Ako nemški ljudski zastopniki interpeljujejo vlado, ako se na Češkem poštni pečat na kak list prav ne pritisne, ali bi ne bilo vredno ozreti se tudi na naše razmere, kjer ni v nevarnosti samo duševno in gmotno blagostanje ampak obstanek ljudstva. Videant consules!

Glejte vodje slovenskega naroda, da bodo vsaj tužne besede pesnikove o Plači resnične ostale in da se tuga, ki nudađa pesnikovo srce, povečala ne bo:

Ti Plaču, ti krajna
slavska stražarnice
Brojio si uzdihe
vidio suzice!

Kada se praštahu
srajem děca Slave
Prisiljeni d' ga
bez grěha ostave —

St. Vraz.

Domače stvari.

— (Osobne vesti.) Finančni svetnik Albert vitez Luschan v Ljubljani, dobil je naslov in značaj finančnega nadsvetnika. — V Št. Vidu nad Ljubljano umrla je v soboto g. Terezija Kermavner, rojena Drašler, bivša učiteljica in znana dobra pevka. — V Trstu umrl je pretekli četrtek glavni urednik lista „L'Indipendente“. Henrik Juretig, zagrižen reneget.

— („Rogača“) št. 19. je konfiskovana.

— (Naš rojak g. Jurij Šubic) pripeljal se je danes iz Pariza, kjer je skupaj s slavnim Hynaisom delal slike za Dunajsko dvorsko gledališče, v Ljubljano, od koder se po noči odpelje v Gradec, da se ondu pogovori o ilustracijah za cesarjeviča Rudolfa veliko delo „Oesterreich in Wort und Bild.“ — Njegov brat, g. Janez Šubič, profesor v Kaiserslauternu, prišel je te dni tudi domov na počitnice.

— (Znani Vestenek) nekdanj steber kranjskega nemškutarstva, glavni junak v Litijskeji afēri in pri znanem škandalu v kazini Ljubljanski, sedaj okrajni glavar v Deutsch-Landsbergu je službe odstavljen.

— (Pravda proti „Hrvatski“ in g. Kukoru), v kateri je bila „Hrvatska“ obsojena na 2000 gld. izgube na kavciji, g. Kukor pa na mesec dni v zapor, končana je v zadnji instanci. „Stol sedmorice“ premenil je kvalifikacijo zločina v prestopnik in znižal izgubo na kavciji na 150 gld. g. Kukor pa je obsojen na 50 gld. globe.

— (VI. javna tombola) se je včeraj kljub ne ravno ugodnemu vremenu točno ob 3. uri popoldne pričela in v najboljšem redu ob 1/2 5. uri zvršila. Vojaška godba svirala je od 2. do 3. ure. Godba in tombola privabili sta prav mnogo ljudstva na Kongresni trg. Tribina bila je primerno okrašena z zelenjem, zastavami in dobitki. Vseh številčk bilo je vlečenih 57. Št. 60 je tombolo pričela, št. 21 pa zaključila. 5 tern dobili so: Cerer Elizabeta, Matija Jeretina, Laurič Josip, Marinka Marija, Mazin Josip. 4 kvatérne dobili so: Frank Aleksander, Moro Ludovik, Kaučič in Fink Josip. Izmej 3 činkvinov dobil je: Kepic Janez prvega. Druga dva pa so razdelili mej seboj: Lipovšek Fr., Vovk Hans in Bernard Eliza. I. tombolo, 100 gl., zadela je gospodična Miroslava Grčar, hči umirovljenega dež. sodnije predsednika; drugo 50 gld. Eduard Špan, učence v 4. razredu. Denarni uspeh ne bo tako dober, kakor prva leta, a vender bo dobro došel blagodejnemu namenu. Vlečene številke

po vrsti so: 60, 31, 18, 27, 16, 65, 39, 73, 64, 28, 84, 47, 88, 34, 26, 25, 54, 82, 77, 33, 3, 17, 9, 66, 57, 79, 69, 67, 75, 20, 44, 43, 32, 90, 24, 61, 71, 78, 7, 80, 29, 55, 38, 14, 5, 63, 37, 41, 53, 56, 70, 85, 52, 62, 35, 30, 21.

— (Društvo katoliških rokodelskih pomagačev) priredilo je včeraj v svojih lepih prostorih na čast imendne presvetlega cesarja prav lepo veselico. Natlačeno polna dvorana bila je okrašena s podobo cesarjevo, obdana z zelenjem in cveticami. Petje bilo je prav dobro in A. Kržičeva burka „Pravda“ igrala se je na splošno pohvalo. Veliko priznanja vzbudila je g. Verovška deklamacija „Fran Josip I. rešitelj“. Po „besedi“ bila je tombola s prav lepimi dobitki, pozneje pa prosta zabava.

— (Tukajšnje delavsko izobraževalno društvo) razpošilja vabila k slavnosti prve vinske trgatve, združene s plesnim venčkom, katera bode due 16. oktobra t. l. v kazinskem steklenem salonu in pri kateri bode svirala vojaška godba domačega peškolka št. 17. Ustopnina 40 kr. za osobo. Trgatev pričela se bode ob 9. uri. Čisti dohodek namenjen je izobraževalnim namenom rečenega društva.

— („Matica Hrvatska“) izdala je za slovenske svoje člane „Rječnik hrvatsko-slovenski“, ki se že razpošilja. Uvažuje, da jej vsako leto več Slovencev pristopa, zmatrala je „Matica Hrvatska“ za svojo dolžnost, da jim dá v roko sredstvo za ložje in boljše razumevanje njenih knjig. Vsak Slovenec, ki pristopi „Matici Hrvatski“ dobi ta slovar, ki ga je jako dobro sestavil g. profesor dr. A. Mušič, v dar. „Rječnik hrvatsko-slovenski“ obseza 66 stranij in je prav praktično sestavljen. Razen predgovora, v katerem se poudarja mejsobno spoznavanje in sloga mej najbližnjima bratoma in nekaterih opomb, tikajočih se knjižice same, ima še „kratak načrt hrvatske slovnice primerjene s slovensko.“ Vsak Slovenec bode s tem slovarjem v roki, brez vsake težave čital hrvatske knjige in časopise in se v kratkem do dobrega privadil prelepi hrvatsčini. Zatorej smo „Matici Hrvatski“ prav hvaležni za to, njenim slovenskim matičarjem naklonjeno darilce, svojim rojakom pa toplo priporočamo, da pristopajo toli lepo razcvetajoči so „Matici Hrvatski“. Da bodo novi slovenski člani laglje dobili tudi one knjige, katere je „Matica Hrvatska“ doslej izdala, pripravljena je, da do prihodnje Velike noči (1888) vsakemu članu Slovincu dá vse knjige od vsacega leta, kar jih ima še v zalogi (in 1881., 1884., 1885. in 1886. leta) za navadno letnino, 3 gld. na leto, vse ostale „Matičine“ knjige pa za polovico navadne knjižarske cene. Poverjeništvo „Matice Hrvatske“ za okraj ljubljanski bode „Rječnik hrvatsko-slovenski“ mestnim članom poslalo na dom, vnanji naj blagovoljno pošljejo ponj. Pri tej prilikli vsprejema se tudi letnina za l. 1887.

— (Obesil) se je včeraj zjutraj pod Tivoljskim gradom blizu vodometa agent Šarc, bivši hišni posestnik, klobučar in krznar na Starem trgu. Zjutraj ob 2. uri je bil še dobre volje v kavarni in pripovedoval, da pojde v orient in nekateri trdijo, da so ga še ob 5. uri videli. Nagib samomoru bilo je najbrže slabo gmotno stanje.

— (Mladega rujavega ibisa) na Kranjskem jako redko tico selivko, ustrelil je tukajšnji gostilničar g. Hirschmann, prve dnij tega meseca pri Savi.

— (Mesečni semenj) 8. t. m. ni bil kaj dobro obiskan. Prignalo se je 800 glav živine in sicer: 272 konj, 179 volov, 304 krav in 45 telet. Tudi 23 „buš“ s Hrvaškega bilo je na semnji. Lahki nakupili so nekoliko konj, družih tujih kupcev pa ta pot ni bilo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Sofija 10. oktobra. Volitve vršile so se v Sofiji v popolnem redu. Izjemoma stražili so vojaki ječe, urade in brzojavno postajo, na raznih krajih mesta bili so nastavljeni vojaki in oddelki konjice jahali so po ulicah. Oficijalni izid volitev: Stambulov 3020, Stransky 2915, Gošev 2873, Božilov 2916 glasov, torej vladni kandidati izvoljeni. Radoslavov dobil 15, Stojlov 19, Živkov 7, sedmero Cankovcev po jednega do 2 glasa. Množica drla pred palačo in klicala „Živio!“ knezu, ki se je srčno zahvalil. Potem je bila velika ovacija pred Stambulova stanovanjem. Množica kli-

cala: „Živio Stambulov, rešitelj Bolgarske!“ Stambulov zahvalil se na zaupanju. Po končanih narodnih plesih razšla se je množica mirno. Po deželi vršile so se volitve v popolnem redu, le v Plevni in v kmetskih okrajih, v Rakovci in Kustlovici, bili so krvavi pretepi. Doslej znani izid je vladi ugoden. Cankov izvoljen v Rakovi.

Levov 9. okt. Cesar podaril 2000 gld. za žrtve požara v mestu Sambor.

Pariz 9. oktobra. Pomorsko ministerstvo potrjuje, da je v Maroko odposlalo oklopnico „Courbet“ in ladijo „D' Estrées“. Iz Rima se javlja, da je tudi Italija dve vojni ladiji tjakaj poslala. Angleška vlada pa je dala povelje jedni oklopnici in več manjšim ladijam, da so odplule v Gibraltar.

„LJUBLJANSKI ZVON“
 stoji (192-147)
 za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Umrlj so v Ljubljani:

8. oktobra: Viljem Lukas, črevljarjev sin, 5 mesecev, Mestni trg št. 9, za katarom v črevih.
 9. oktobra: Jožefa Appé, uršulinka, 98 let, Kongresni trg št. 16, za starostjo.

V deželnej bolnici:

6. oktobra: Barbara Pance, dninarica, 43 let, za jetiko.

Tržne cene v Ljubljani

dné 10. oktobra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	5 85	Špeh povojen, kgr.	64
Rež,	4 55	Surovo maslo,	90
Ječmen,	3 25	Jajce, jedno	3
Oves,	2 95	Mleko, liter	8
Ajda,	4 22	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	4 39	Telečje	50
Koruza,	4 39	Svinjsko	60
Krompir,	2 32	Koštrunovo	32
Leča,	12	Pišanec	50
Grab,	13	Golob	15
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	2 41
Maslo,	1	Slama,	1 96
Mast,	64	Drva trda, 4 metr.	6 40
Špeh frišen,	60	„ mehka,	4 10

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
8. okt.	7. zjutraj	733-25 mm.	8-6° C	brezv.	megla	6 00 mm.
	2. pop.	731-81 mm.	12-6° C	sl. vzh.	obl.	dežja.
	9. zvečer	732-77 mm.	10-6° C	brezv.	obl.	
9. okt.	7. zjutraj	734-65 mm.	10-4° C	sl. vzh.	obl.	5 60 mm.
	2. pop.	733-45 mm.	14-4° C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	732-25 mm.	10-6° C	brezv.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 10-6° in 11-8°, za 2-0° in 0-7° pod normalom

Dunajska borza

дне 10. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta gld.	81-20	81-05
Srebrna renta	82-45	82-35
Zlata renta	112-20	111-80
5% marcna renta	96-10	96-05
Akcije narodne banke	886-	85-
Kreditne akcije	283-80	283-80
London	125 50	125-55
Srebro	—	—
Napol.	9-92 1/2	9 93
C kr. cekini	5-93	5-93
Nemške marke	61-40	61-40
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld. 25 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	167 75
Ogerska zlat. renta 4%	—	99 35
Ogerska papirna renta 5%	—	86 20
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	104 50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	119 75
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	126 50

Zahvala.

Vsem onim, ki so povodom smrti naše nepozabljive matere, oziroma stare matere, poslali vence, ki so jo spremili h grobu, ali so nam sicer izrazili svoje sočutje, izrekamo tem potom najtoplejšo zahvalo.

V Kranji, dne 7. vinotoka 1887.

(742) **Žalujoča rodbina.**

Presrečno zahvalo

izrekam podpisana vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za tolažilne dokaze iskrenega sočutja, katero so skazovali nepozabljivemu ranjkemu mojemu soprogu, gospodu

JOSIPU ROZINI,

c. kr. sodnijskemu pristavu,

ves čas njegove dolge mučne bolezni in pa dne 6. t. m. o priliki njegovega pogreba.

Prečastiti duhovščini, c. kr. sodnijskim in davkarskim uradnikom, slavni požarni bramb. čistim gospodom pevcem in p. n. gospodi, katera je od daleč prišla spremit dražega ranjcega na zadnjem potu in končno darovateljem prekrasnih vencev, vsem izrekam svojo srčno, srčno hvalo.

V Trebnjem, 9. oktobra 1887.

(744) **Marija Rozina.**

BUDIMSKA

Rákóczy
 GRENČICA.

Kot gotovo upliva, joče čistilno sredstvo priporočajo najslavnejši zdravniki pri trebušnih boleznih, zastajanjih krvi, zlatej žili, boleznih na jetih in ledicah ter škrofuloznih boleznih, mrzlici, protinu, spuščanjih, zapiranjih itd. Prodaja se v vseh specerijskih in prodajalnicah mineralnih vod, kakor tudi v lekarnah in droguerijah.

Lastniki: **bratje Loser v Budapešti.**

(307-15)

St. 690.

(714-3)

Oznanilo.

Zaradi oddaje zgradbe šolskega poslopja za štiri razrednice v Metliki vršila se bode zmanjševalna licitacija

дне 29. oktobra t. l.

ob 10. uri zjutraj v pisarni mestnega županstva v Metliki. Vse delo cenjeno je na 26.911 gld 23 kr. in se bode le jednemu samemu podvzetniku oddalo. Kdor hoče licitirati, uložiti mora vadij 2700 gld. in sicer v gotovem denarju ali v državnih obligacijah, proračunjenih po dnevni vrednosti, ali pa tudi v knjižicah kake branilnice ali posojilnice. Vsprejemali se bodo pa tudi oferti, ako bodo z vadijem vred pravočasno dospeli v roke licitacijske komisije.

Licitacijski pogoji, proračuni in stavbeni načrti leže pri c. kr. okr. šolskem svetu v Črnomlju, kjer si jih zamore vsakteri mej uradnimi urami ogledati.

C. kr. okr. šolski svet v Črnomlju,

дне 30. septembra 1887.

Dr. Friderik Lengyel-ov

Brezov balzam.

Že sam rastlinski sok, kateri teče iz breze, ako se navrta njeno debla, je od pamtveka znan kot najizvrstnejše lepotilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskinje od polti, ki postane vsled tega čisto bela in nežna.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kožave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podeluje beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nosno rudečino, zajedee in druge nesnažnosti na polti. — Cena vreću z navodom vred gld. 1.50.

Zaloga v Ljubljani pri U. pl. Trnkoczy-ji, lekarji. (745-1)

NAJBOLJŠI

PAPIR ZA CIGARETE

JE PRISTNI

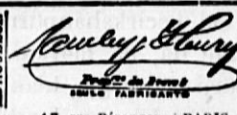
LE HOUBLON

Francosk fabrikat

CAWLE-jev & HENRY-jev v PARIZU.

Pred ponarejanjem se svari!

Ta papir priporočajo dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajskem vseučilišču, in sicer zaradi svoje izvrstne kvalitete, nasebne čistosti in ker mu neso pridjane nikake zdravju škodljive reči.

PARIS-SIMILE DE L'ÉTIQUETTE 17, rue Béranger, à PARIS

Dr. FRAN ZUPANC

povniil se je iz svojega znanstvenega potovanja in ordinira zopet kakor poprej vsak dan dopoldne od 9.—10. ure, popoldne — izvzemši nedelje in praznike — od 2.—3. ure v svojem stanovanji Šelenbargove ulice št. 3. I. nadstropje. (746-1)

„THE GRESHAM“

zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Filijala za Ogersko:

Dunaj, Giselastrasse št. 1, Pešta, Franz-Josefsplatz v hiši društva.

št. 5 in 6, v hiši društva.

Društvena aktiva	frank.	94,408,165-62
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1886	„	18,558,201-15
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot	„	177,916,462-50
V slednjej dvanaestmesečnej poslovalnej perijodi uložilo se je pri društvu za	„	61,584,975-
novih ponudb, vsled česar znaša skupni znesek za obstanka društva na uloženih ponudbah več kot	„	1 452,748,304-58

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaškej cesti št. 3, II. nadstropje pri Guido Zeschkotu. (407-5)

Deželno uknjiženo

posestvo Širje,

20 minut od postaje Zidani most oddaljeno in 245 metrov nad omenjeno postajo ležeče, — s katerega se ti odpira krasen razgled v posavsko dolino na daleč okolu, je zaradi družinskih razmer pod ugodnimi pogoji takoj na prodaj.

Posestvo obsega 33 oral 55 □ ° njiv, travnikov in pašnikov, poleg tega še 123 oral 364 □ ° večinoma bukovega gozda. K temu zemljišču pripada iz kamena sezidana

graščinica

v jedno nadstropje, popolnem novo gospodarsko pohištvo s potrebnimi pristranskimi staviščji vred.

Njive in travniki so najboljši ter imajo jako ugodno lego, kajti celo posestvo je pred severnimivetri zavarovano. Ker je postaja Zidani most zelo blizu in je ta postaja središče treh železnic, vodečih na Dunaj, v Trst in v Zagreb, se vsi pridelki popolnem lahko v denar spravijo.

Natančneja pojasnila daje posestnica

(732-2)

Filomena Widrá v Trbovljah.